

Sygn. akt III RC 313/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie :

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Pawlik

Protokolant: Anna Wierszak

po rozpoznaniu w dniu 07 czerwca 2016 roku w Świdnicy na rozprawie, sprawy

z powództwa M. K.

przeciwko B. W.

o zapłatę

I) zasądza od pozwanego B. W. na rzecz powódki M. K. kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) zł;

II) dalej idące powództwo oddala;

III) zasądza od powódki M. K. na rzecz pozwanego B. W. kwotę 2281 zł tytułem zwrotu kosztów procesu zaś w pozostałym zakresie wnioski stron o przyznanie kosztów procesu oddala.

Sygnatura akt III RC 313/15

UZASADNIENIE

Powódka M. K. w dniu 29 czerwca 2015 roku wniosła do Sądu Rejonowego w Świdnicy pozew, w którym domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego B. W. kwoty 41.200,00 zł (czterdzieści jeden tysięcy dwieście złotych 00/100) (punkt 1 pozwu) oraz kwoty 8.271,90 zł (osiem tysięcy dwieście siedemdziesiąt jeden złotych 90/100) (punkt 2 pozwu) tytułem zwrotu poniesionych przez nią wydatków związanych z utrzymaniem małoletniego R. W.. Wniosła też o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu żądania zawartego w punkcie 1 pozwu powódka wskazała, że strony do maja 2013 roku pozostawały w związku małżeńskim, z którego pochodzi syn R. W., urodzony w dniu (...). Małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 15 maja 2015 r. wydanym w sprawie IC 773/13. W uzasadnieniu wyroku rozwodowego sąd wskazał, że pozwany nie przekazywał środków finansowych na utrzymanie syna, w związku z czym wnosi o zwrot kosztów utrzymania syna za okres od października 2004 r. do maja 2013 r. według kwoty zasadzonych powyższym wyrokiem alimentów, co stanowi kwota wskazana w punkcie 1 pozwu. W uzasadnieniu żądania wskazanego w punkcie 2 pozwu M. K. wskazała, że wnosi o zwrot połowy wydatków jakie ponosiła na utrzymanie syna R. od czasu rozvodu do chwili wytoczenia powództwa, w zakresie przewyższającym kwotę alimentów zasadzonych na rzecz małoletniego wyrokiem rozwodowym. Do wydatków tych powódka zaliczyła koszty zorganizowania uroczystości I Komunii Świętej, zakupu dla syna roweru i akcesoriów kolarskich, laptopa, drukarki, telewizora, kompletu mebli do jego pokoju, opłat za zajęcia małoletniego z matematyki na Politechnice (...) w programie (...), za kurs języka angielskiego, udział małoletniego w kolonii letniej.

W odpowiedzi na pozew wniesionej do sądu w dniu 26 października 2015 roku pozwany wniósł o oddalenie powyższego powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm

przepisanych. Pozwany w uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że powódka przez cały okres trwania ich małżeństwa nie występowała z roszczeniami alimentacyjnymi przeciwko niemu, niejako akceptując istniejący podział ról jaki istniał między nimi, sposób finansowania potrzeb rodziny i prowadzenia wspólnego gospodarstwa. Pozwany w tym czasie uiszczał ratę kredytu hipotecznego w kwocie po 550 zł miesięcznie, dokonywał również zakupów artykułów żywnościowych dla rodziny i nie miał potrzeby rozgraniczania wydatków na syna. Ponadto powódka nigdy nie konsultowała z nim wydatków związanych z utrzymaniem syna, które wskazała w pozwie i nie interesowała się tym samym czy pozwany ma możliwości zarobkowe i majątkowe aby w nich partycypować. B. W. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia zgłoszonego przez powódkę, które zgodnie z art. 140 § 2 k.r. io. przedawniają się z upływem trzech lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni R. W., urodzony w dniu (...) w Ś., jest dzieckiem pochodzącym ze związku małżeńskiego B. W. i M. K.. Małżeństwo powódki i pozwanego rozwiązane zostało przez rozwód wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w Ś. w dniu 15 maja 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt IC 773/13. Wyrokiem tym wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim synem stron - R. W. powierzono powódce i zobowiązano pozwanego B. W. do łożenia na rzecz syna alimentów w kwocie po 400 zł miesięcznie, płatnych do dnia 15 każdego miesiąca do rąk M. K. wraz z odsetkami ustawowymi. Wyrok uprawomocnił się w dniu 18 czerwca 2013 roku. Powódka w dniu 11 sierpnia 2015 roku złożyła skargę o wznowienie postępowania o rozwód, która zarejestrowana została pod sygnaturą akt IC 1521/15. Skarga ta została odrzucona postanowieniem z dnia 05 stycznia 2016 roku, które uprawomocniło się w dniu 29 kwietnia 2016 roku. W toku sprawy rozwodowej koszty utrzymania syna R. powódka określała w wysokości po 500 zł miesięcznie. Natomiast udział syna w zajęciach dodatkowych i wszystkie koszty z tym związane, jaki i inne dodatkowe wydatki na jego utrzymanie powódka określiła w wysokości po 300-400 zł miesięcznie. W tym czasie zarobki powódki kształtowały się w wysokości ok. 2130 zł netto. Natomiast pozwany utrzymywał się z renty z tytułu niepełnosprawności w kwocie ok. 600 zł netto miesięcznie i prowadził sklep z artykułami elektronicznymi i według jego zeznań dochód, wynosił z tej działalności po zapłaceniu wszystkich kosztów jej prowadzenia wynosił po 600 zł miesięcznie. Powódka opłacała wówczas koszty utrzymania mieszkania stron wynoszące miesięcznie po 300 zł tytułem czynszu, po 200 zł miesięcznie w okresie letnim i po 400 zł miesięcznie w okresie zimowym za gaz, po 60 zł miesięcznie tytułem opłat za prąd i po 90 zł miesięcznie za Internet i telewizję. Natomiast pozwany spłacał raty kredytu hipotecznego wynoszące po 550 zł miesięcznie. Strony do marca 2015 r. oprowadziły wspólne gospodarstwo domowe, przy czym każda z nich dysponowała swoimi dochodami.

Dowody:

-akta IC 773/13 Sądu Okręgowego w Ś.;

-akta IC 1521/15 Sądu Okręgowego w Ś.;

-zeznania powódki złożone w dniu 24 marca 2016 r. e-protokół k: 220 oraz powódki i pozwanego złożone w dniu 07 czerwca 2016 r. e-protokół k: 240.

Od 16 kwietnia 1996 roku M. K. zatrudniona była w Banku (...). Przez pierwsze 3 lata po zawarciu małżeństwa pracowała w centrali banku, a następnie powróciła do pracy w oddziale banku w S.. Z tytułu powyższego zatrudnienia M. K. osiągnęła w poszczególnych latach łączny dochód brutto wynoszący w 2004 roku 39.917,48 zł, w 2005 roku 50.946,56 zł, w 2006 roku 28.944,91 zł i w 2007 roku 33.851,57 zł. W trakcie zatrudnienia w Banku (...) S.A. 1 Oddziale w S. powódka otrzymała wynagrodzenie wynoszące do wypłaty: w październiku 2004 roku - 2780,92 zł, w listopadzie 2004 roku -2663,62 zł, w grudniu 2004 roku - 2579,10 zł, w styczniu 2005 roku - 2663,62 zł, w lutym 2005 roku - 2668,60 zł, w marcu 2005 roku - 2685,99 zł. W trakcie powyższego zatrudnienia dochodów z innych źródeł nie otrzymywała.

Dowody:

-zeznania podatkowe PIT-37 M. K. za rok 2004, 2005, 2006 i 2007 (k:99-115);

-raporty miesięczne M. K. z tytułu zatrudnienia w Banku (...) S.A. w okresie od października 2004 roku do marca 2005 roku (k:136);

-zeznania powódki złożone w dniu 24 marca 2016 roku e-protokół k: 220.

Od dnia 01 stycznia 2008 roku do chwili obecnej powódka zatrudniona jest w firmie (...) Sp. z o.o. w S. na stanowisku księgowej na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. Średnie miesięczne wynagrodzenie M. K. w 2008 roku wynosiło 1822,93 zł (dochód w 2008 roku - 21875,10 zł), w 2009 roku 1932,43 zł netto (dochód w 2009 roku- 23189,17 zł), w 2010 roku 1982,02 zł netto (łącznie dochód w 2009 roku-23784,20 zł), w 2011 roku 2043,07 zł netto (łącznie dochód w 2011 roku-24516,83 zł), w 2012 roku 2104,55 zł netto (łącznie dochód w 2012 roku- 25254,63 zł), w 2013 roku 2005,10 zł netto (łącznie dochód w 2013 roku- 24061,23 zł) w 2014 roku 1979,78 zł netto (łącznie dochód w 2014 roku- 23757,37 zł), natomiast w okresie od stycznia do października 2015 roku 2031,92 zł (dochód z tego okresu-20319,15 zł). M. K. spłaca obecnie pożyczkę zaciągniętą w Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych w ratach wynoszących po 275 zł miesięcznie, zaś jej zadłużenie z tego tytułu na czerwiec 2015 r. wynosiło 9000 zł.

Dowody:

-zaświadczenie o dochodach M. K. z dnia 16 czerwca 2016 roku wydane przez firmę (...) Sp. z o.o. w S. (k:29);

-karty wynagrodzeń M. K. w firmie (...) Sp. z o.o. w S. za okres od 01 stycznia do 31 października 2015 roku, oraz za lata 2008-2014 (k:91-98);

-zeznania powódki M. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e-protokół k: 220.

Pozwany B. W. od 1986 lub 1987 roku pobiera rentę z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Pozwany cierpi na klaustrofobię. W styczniu i lutym 2004 roku renta pozwanego wynosiła 387,48 zł netto miesięcznie, od marca do grudnia 2004 roku po 392,44 zł netto miesięcznie, od stycznia do czerwca 2005 roku po 391,36 zł netto miesięcznie, w sierpniu 2005 roku 738,82 zł, od września do grudnia 2005 roku po 391,36 zł netto miesięcznie, w styczniu i lutym 2006 roku po 389,88 zł netto miesięcznie, od marca do grudnia 2006 roku po 411,36 zł netto miesięcznie, od stycznia do grudnia 2007 roku po 415,88 zł netto miesięcznie, w styczniu i w lutym 2008 roku po 418,07 zł netto miesięcznie, od marca do grudnia 2008 roku po 439,43 zł netto miesięcznie, w styczniu i w lutym 2009 roku po 443,75 zł netto miesięcznie, w marcu 2009 roku 465,56 zł netto w kwietniu 2009 roku 464,56 zł netto, od maja 2009 roku do lutego 2010 roku po 465,56 zł netto miesięcznie, od marca 2010 roku do lutego 2011 roku po 485,39 zł netto miesięcznie, w marcu 2011 roku 498,72 zł, od kwietnia do września 2011 roku po 502,37 zł netto miesięcznie, w listopadzie 2011 roku 959,74 zł netto, od grudnia 2011 roku do lutego 2012 roku po 502,37 zł netto miesięcznie, od marca 2012 roku do lutego 2013 roku po 550,74 zł netto miesięcznie, od kwietnia 2013 roku do lutego 2014 roku po 571,49 zł netto miesięcznie, od marca 2014 roku do lutego 2015 roku po 579,95 zł netto miesięcznie, od marca do czerwca 2015 roku po 601,52 zł netto miesięcznie, od lipca do grudnia 2015 roku po 620,55 zł netto miesięcznie. Renta nie była obciążona z tytułu egzekucji.

Dowody:

-pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z dnia 03 lutego 2016 roku z załącznikiem (k:196,197);

-zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e-protokół k: 240.

Pozwany B. W. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) – w postaci sklepu z częściami elektronicznymi i podlega opodatkowaniu w postaci zryczałtowanego podatku od przychodów ewidencjonowanych. Taka forma opodatkowania nie wymaga wykazywania przez pozwanego dochodów. W 2004 roku pozwany osiągnął przychód w

wysokości 7.671,52 zł, w 2005 roku 2.359,62 zł, w 2006 roku 6.740,88 zł, w 2007 roku 32.264,98 zł, w 2008 roku 64.647,69 zł, w 2009 roku 40.435,48 zł, w 2010 roku 47.966,20 zł, w 2011 roku 52.663,96 zł, w 2012 roku 61.487,36 zł, w 2013 roku 68.938,53 zł, w 2014 roku 45.316,17 zł. W złożonych zeznaniach PIT-28 pozwany dokonał odliczenia od przychodu składki na ubezpieczenie społeczne oraz od podatku składki na ubezpieczenie zdrowotne. Pozwany nie korzystał z ulg podatkowych. Ponadto pozwany w latach 2004-2014 złożył zeznania o wysokości dochodu na drukach PIT-37 i wykazywał następujące dochody: w 2004 roku 5.177,58 zł, w 2005 roku 5.267,88 zł, w 2006 roku 5.461,18 zł, w 2007 roku 5.514,84 zł, w 2008 roku 10.190,42 zł (należny podatek 899 zł), w 2009 roku 11.967,44 zł (podatek należny 153 zł), w 2010 roku 11.784,80 zł (podatek należny 70 zł), w 2011 roku 11.532,24 zł (podatek należny 44 zł), w 2012 roku 9.429,48 zł, w 2013 roku 9.792,48 zł, w 2014 roku 13.261,72 zł, przy czym w powyższych zeznaniach pozwany dokonał odliczenia od podatku składki na ubezpieczenie zdrowotne i nie korzystał z ulg podatkowych. Do dnia sporządzania pisma przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. (13 stycznia 2016 roku) nie odnotowano wpływu zeznania podatkowego za 2015 rok, natomiast termin do złożenia zeznania PIT-28 minął w dniu 01 lutego 2016 roku a PIT-37 za 2015 rok w dniu 02 maja 2016 roku. W 2008 roku B. W. dokonał wpłaty na poczet podatku od przychodów ewidencjonowanych w kwocie 192 zł. Ponadto pozwany figuruje w ewidencji płatników podatku VAT i z tego tytułu dokonał następujących wpłat: w 2004 roku 291 zł, w 2005 roku 128 zł, w 2008 roku 1.058 zł, w 2009 roku 1.576 zł, w 2010 roku 3.433 zł, w 2011 roku 1.902 zł, w 2012 roku 1.696 zł, w 2013 roku 2.847 zł, w 2014 roku 3.582 zł, w 2015 roku 3.625 zł. Pozwany twierdzi, że średni faktyczny dochód z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, po opłaceniu kosztów z nią związanych kształtuje się na poziomie ok 600 zł miesięcznie.

Dowody:

-pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. z dnia 13 stycznia 2016 roku (k:188);

-zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e-protokół k: 240.

Po urodzeniu się małoletniego R. W. we wrześniu 2004 roku strony zamieszkiwały jeszcze przez rok u matki powódki. Małżonkowie w 2003 roku zaciągnęli kredyt hipoteczny na zakup mieszkania w S. przy ulicy (...), które remontowali od marca do września 2005 roku a wprowadzili się do niego w październiku 2005 roku. Łączna kwota kredytu zaciągniętego na zakup mieszkania wynosiła około 70.000 zł, przy wkładzie własnym 17.000 zł a miesięczna rata wynosi po 550 zł miesięcznie. Przy remoncie mieszkania pomagali pozwanemu koledzy, którzy nie pobierali wynagrodzenia za swoją pracę. Faktury na artykuły budowlane wystawiane były na powódkę, ponieważ z racji wykształcenia (księgowa) wiedziała jak dokonywać rozliczenia ulg i odliczeń. Pozwany od 2006 lub 2007 roku zaczął samodzielnie spłacać kredyt. Strony żyły i zamieszkiwały razem, prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, przy czym każde małżonków samodzielnie gospodarowało uzyskiwanymi przez siebie dochodami. Zarówno powódka jak i pozwany mieli osobne rachunki bankowe. Powódka udzieliła pozwanemu upoważnienia do swojego konta, ale pozwany nigdy z niego nie skorzystał. Również pozwany upoważnił byłą żonę do swojego konta na wypadek jego śmierci. M. K. od początku małżeństwa osiągała wyższe zarobki niż pozwany. Pozwany i powódka kupili też dwie działki, za kwotę około 4.000 zł z pieniędzy pochodzących z majątku odrębnego pozwanego, na których miały zostać wybudowane garaże. Koszty utrzymania małoletniego syna do około 2 roku życia według twierdzeń powódki wynosiły po około 600-700 zł miesięcznie. Składały się na nie koszty zakupu mleka (10-15 zł za paczkę, która starczała na 3 dni), herbatki, glukoza, śpioszki po 10-12 zł, pampersy po 100-200 zł miesięcznie oraz kosmetyki. Według wyliczeń powódki koszty utrzymania syna stron między 2 a 4 rokiem jego życia wzrosły do kwoty po 700-800 zł maksymalnie do 1.000 zł miesięcznie, ponieważ małoletni zaczął uczęszczać do przedszkola, za które opłata wynosiła od 150-300 zł miesięcznie. W tym czasie rachunki za mieszkanie wynosiły po około 300 zł za czynsz oraz 700-800 zł za ogrzewanie w okresie grzewczym. M. K. dojeżdżała do pracy służbowym samochodem i nie wydatkowała na ten cel żadnych środków. Po rozpoczęciu przez małoletniego nauki w szkole, według twierdzeń powódki koszty jego utrzymania wzrosły do wysokości 1.500 zł miesięcznie. Wówczas koszty utrzymania mieszkania wynosiły około 600-700 zł miesięcznie. W okresie gdy małoletni syn stron chodził do przedszkola zaprowadzał go tam pozwany, natomiast po południu odbierała go matka powódki. Opłaty za przedszkole uiszczał gotówka zazwyczaj pozwany. Zazwyczaj w dni powszednie pozwany jadał obiadu u swojej matki natomiast powódka z synem u swojej. Powódka gotowała obiady najczęściej w weekendy. Strony jadły wspólnie obiady w weekendy praktycznie do końca małżeństwa. Małoletni kiedy uczęszczał

do przedszkola tam również spożywał posiłki. Strony wspólnie kupowały potrzebne artykuły do domu, przy czym od stycznia lub lutego 2013 roku zaczęły korzystać z własnych artykułów żywnościowych. M. K. oprócz jedzenia posiłków u matki korzystała również z finansowej pomocy swojej siostry. Jak wskazała do tej pory pożycza od siostry kwoty do 300 zł miesięcznie, ponieważ siostra jest niezamężna i mieszka z ich matką. Matka powódki nie otrzymuje świadczeń, nie pobiera renty ani emerytury. Kiedy małoletni nie uczęszczał do przedszkola matka powódki zajmowała się nim, w związku z czym sama nie mogła podjąć pracy. W czasie trwania małżeństwa powódka nigdy nie występowała przeciwko pozwanemu z pozwem o alimenty lub o przyczynianie się do zaspokajania potrzeb rodziny. Pomędzy stronami przez cały czas trwania małżeństwa istniał ustrój małżeńskiej wsobności ustawowej.

Dowody:

- częściowo zeznania świadka W. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e-protokół k: 220;
- zeznania M. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e-protokół k: 220 i w dniu 07 czerwca 2016 roku e-protokół k: 240,
- zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e-protokół k: 240.

Powódka i pozwany zamieszkiwali wspólnie jeszcze po rozwiązaniu ich małżeństwa do października 2013 roku. Po wyprowadzce ze wspólnego mieszkania pozwany zamieszkał u swojej matki, która ma obecnie 86 lat i wymaga sprawowania opieki. Matka pozwanego pobiera rentę w wysokości 1.300 zł.

Okoliczności bezsporne.

Od czasu wyprowadzenia się od powódki pozwanyłożył na utrzymanie syna R. alimenty zasądzone w wyroku rozwodowym. Ponadto w czasie kontaktów z synem ustalonych przez Sąd Okręgowy w Ś. (w każdy co drugi i czwarty weekend miesiąca od soboty od godziny 15:00 do niedzieli do godziny 18:00, w dwa pierwsze tygodnie wakacji letnich oraz w pierwszy tydzień ferii szkolnych) pozwany zapewniał synowi wyjścia na basen, opłacał mu różne wyjazdy.

Dowód:

- zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e-protokół k: 240.

Pozwany B. W. jest właścicielem samochodu ciężarowego marki V. (...) wyprodukowanego w 1995 roku, który nabył w 1998 roku. W 1990 roku nabył także samochód marki P. F. (...) 650. Jest też właścicielem od 1996 roku przyczepy lekkiej marki N. (...), od 2014 roku Polskiego F. (...), natomiast od 2008 roku samochodu Polski F. (...).

Dowody:

- pismo Ministerstwa Cyfryzacji Departamentu Ewidencji Państwowych Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców z dnia 13 stycznia 2016 roku wraz z załącznikami (k: (...));

- zeznania świadka A. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e-protokół k: 220.

Powódka od 2013 roku jest właścicielką samochodu marki T. (...). W tym celu powódka zaciągnęła zadłużenie w ramach limitu kredytowego na rachunku bankowym w wysokości 12.000 zł.

Dowód:

- zeznania świadka A. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e-protokół k: 220;
- zeznania M. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e-protokół k: 220.

Małoletni R. W. po rozwodzie rodziców korzystał z mebli, które kupione zostały w czasie trwania małżeństwa jego rodziców. W lipcu 2014 roku M. K. kupiła synowi fotel za 849 zł, w sierpniu 2014 roku szafę narożną za 773,10 zł, biurko za 260,10 zł, szafkę za 224,10 zł, półkę wiszącą za 125,10 zł oraz regał za 431,10 zł. Łączna wartość kupionych

mebli wyniosła 2662,50 zł. Zakupy te sfinansowane zostały z kredytu zaciągniętego przez powódkę i spłacanego w 30 ratach po 88,75 zł każda. W listopadzie 2014 roku matka małoletniego dokupiła do pokoju syna jeszcze sofę za 829 zł oraz szafkę za 479 zł, łącznie za 1308 zł i na ten cel zaciągnęła kolejny kredyt spłacany w 50 ratach po 26,16 zł każda. Za wszystkie meble do pokoju małoletniego powódka zapłaciła łącznie 3970,50 zł. Powódka poinformowała pozwanego wiadomością sms o zakupie mebli i prosiła go o pomoc w przewozie. Pozwany przyznał, że użytkowane do tej pory przez syna meble były stare, ale biurko było w dobrym stanie i można było je odświeżyć.

Dowody :

- faktura wystawiona przez (...) S.A. z dnia 05 sierpnia 2014 roku (k:19) oraz z dnia 18 lipca 2014 roku (k:20);
- umowa kredytu na zakup towarów nr (...) zawarta przez powódkę z (...) Bank (k:21);
- faktura wystawiona przez (...) S.A. z dnia 08 grudnia 2014 roku (k:22);
- umowa o kredyt na zakup towarów i usług zawarta w dniu 08 listopada 2014 roku przez powódkę z (...) Bank S.A (k:23);
- wydruk wiadomości SMS wysłanej przez powódkę do pozwanego (k:81)
- zeznania świadka A. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania świadka W. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania M. K. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240.

Uroczystość przystąpienia małoletniego syna stron R. do I Komunii Świętej odbyła się w maju 2014 roku. M. K. zdecydowała się na urządzenie obiadu w restauracji w S., w którym brało udział łącznie około 10-12 osób. Łączny koszt przygotowania syna do komunii św. i uroczystości z tym związanych wyniósł około 1.600 zł i składały się na niego: składki na uroczystość w kościele - 200 zł, koszt zakupu alby - 80 zł, koszt zakupu butów – 60 zł, spodni - 70 zł, koszuli - 40 zł raz koszt zakupu zaproszeń, pamiątek dla gości, zdjęć – 166 zł, koszt przyjęcia w restauracji 860 zł i zakupu tortu i ciasta – 155 z. Pozwany uczestniczył w uroczystościach i przyjęciu komuniijnym, przy czym nie partycypował w kosztach z tym związanych, ponieważ jak twierdzi, sądził, że skoro uiszcza alimenty to nie musi się dodatków przyczyniać do kosztów opłacenia komunii. Ponadto pozwany uważał, że przyjęcie powinno odbyć się w domu.

Dowody:

- zaświadczenie wystawione przez A. J. w dniu 18 grudnia 2013 roku (k:14);
- zeznania świadka W. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania M. K. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240.

W dniu 01 czerwca 2015 roku M. K. dokonała zakupu nowego roweru dla syna za kwotę 1099 zł wraz z akcesoriami w postaci kasku rowerowego za 89 zł, pompki do kół za 24,60 zł oraz podpórki rowerowej za 23,90 zł, łącznie wydatkowała 1236,50 zł. Dwa tygodnie później małoletni syn stron zdał egzamin na kartę rowerową. Wcześniej małoletni użytkował stary mniejszy rower, który jak podrosł jego matka sprzedała za kwotę 250 zł. W domu był drugi większy rower powódki ale nie działał prawidłowo. Wcześniej powódka zwracała się do pozwanego z prośbą o jego naprawę, ale pozwany jej nie dokonał. Pozwany twierdził, że zakup nowego roweru dla syna nie był z nim

konsultowany, natomiast kiedy jeszcze mieszkał z rodziną dokonywał napraw większego roweru i uważa, że mógł z niego korzystać syn, gdy wyrósł z mniejszego roweru.

Dowody:

- karta gwarancyjna roweru wraz z dowodem zakupu wystawiona przez Firmę Handlową (...) w S. (k:28);
- informacja SMS wysłana przez pozwanego do powódki w dniu 15 lipca 2014 roku (k:89), 16 lipca 2014 roku (k:88);
- zeznania M. K. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240.

W okresie od dnia 28 lipca do dnia 10 sierpnia 2015 roku małoletni R. W. przebywał na kolonii letniej w J. organizowanej przez szkołę, do której chłopiec uczęszcza. Koszt kolonii wynosił 1200 zł a ponadto powódka dała synowi na wyjazd 300 zł jako kieszonkowe. Powódka chciała aby syn pojechał na obóz karate, ale z powodów finansowych musiała z niego zrezygnować. Pozwany B. W. wyjaśnił, że gdyby wiedział o planach wysłania syna na kolonię to przekazałby synowi kieszonkowe. Wskazał również, że ani w 2014 roku ani w 2015 roku nie mógł zabrać syna na wakacje, przy czym miał wówczas warunki aby pojechać z synem na wypoczynek do siostry do M..

Dowody:

- dowód wpłaty na rzecz K. (...) przy Szkole Podstawowej nr (...) w S. (k:27);
- wydruk wiadomości SMS wysłanych przez M. K. do B. W. w dniu 09 marca 2014 roku odnośnie obozu karate (k:84, 85), oraz wiadomości e-mail wymieniane w dniach 23 i 26 czerwca 2014 roku (k:86);
- zeznania świadka W. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania M. K. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240.

Małoletni R. W. w wieku 5-6 lat w czasie gdy uczęszczał do przedszkola korzystał z lekcji języka angielskiego. M. K. w 2013 roku wykupiła małoletniemu kurs języka angielskiego. Pozwany twierdził w toku postępowania, że również ten wydatek nie był z nim konsultowany i dowiedział się o kursie z pism procesowych byłej żony. Małoletni uczęszczał na zajęcia języka angielskiego do szkoły językowej M. L. przez I semestr w roku szkolnego 2013/2014, koszt tego kursu wyniósł 659 zł.

Dowody:

- rachunek wystawiony w dniu 02 września 2013 roku przez szkołę językową M. L. & L. S. J. G. (k:16)
- umowa uczestnictwa w kursach językowych zawarta w dniu 20 sierpnia 2013 roku pomiędzy M. K. i szkołą językową M. L. & L. J. G. (k:17,18);
- zeznania M. K. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240.

Powódka w toku postępowania podnosiła, że małoletni jest uzdolniony matematycznie. Obecnie R. W. uczęszcza do klasy (...) podstawowej. Matka zgodnie z zaleceniami opinii pedagogicznej (akta IC 1521/13 SO w Ś. k:54-57) opłaciła synowi cykl 10 zajęć z matematyki w ramach programu (...), które organizowane były i odbywały się na Politechnice (...). Koszt tych zajęć wyniósł 180 zł. Zajęcia odbywały się w soboty. Ponadto powódka ponosiła koszty zawożenia syna

na zajęcia do W. swoim samochodem marki T. (...), jak wskazała każdorazowo w kwocie 50 zł. Łącznie w ramach powyższego programu odbyło się 10 zajęć w których uczestniczy syn stron.

Dowody:

- dowód przelewu z rachunku bankowego M. K. w Banku (...) w dniu 02 października 2013 roku (k:15);
- wydruk wiadomości e-mail wymienianych przez M. K. ze S. W. odnośnie zajęć (...) (k:80);
- zeznania świadka W. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania M. K. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240.

Matka w celu rozwijania zainteresowań małoletniego chciała zapewnić mu także odpowiedni sprzęt komputerowy zwłaszcza, że R. W. interesuje się również programowaniem. Powódka w kwietniu 2014 roku zakupiła dla syna laptop marki H. za kwotę 3070 zł wraz torbą za 60 zł, który przekazany został małoletniemu jako prezent komunijny. W kosztach tego zakupu partycypowała siostra powódki W. K., przekazując powódce na ten cel kwotę 1.000 zł. Laptop przekazany został małoletniemu jako prezent komunijny od powódki i jej siostry. Wcześniej małoletni korzystał ze starego komputera, odkupionego przez powódkę od firmy w której pracuje, a który według jej zeznań jest już niesprawny. Pozwany w ramach prezentu komunijnego kupił synowi lornetkę za kwotę 350 zł. M. K. wskazała, że laptop kupiony został wyłącznie dla syna, ponieważ ona korzysta z komputera i dostępu do Internetu głównie w pracy,

Dowody:

- faktura wystawiona przez P. N. (...) Laptopów M. P. z dnia 23 kwietnia 2016 roku (k:24)
- zeznania świadka W. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania M. K. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240;
- zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240.

W grudniu 2014 roku M. K. dokonała zakupu komputerowej drukarki wielofunkcyjnej marki B.. Przyznała, że również i ona sporadycznie korzysta z niego do własnych celów, mimo, że większość dokumentów za zgodą przełożonych drukuje w pracy. W domu nie ma innej drukarki.

Dowody:

- faktura VAT wystawiona przez M. E. w Ś. w dniu 18 grudnia 2014 roku (k:25):
- zeznania M. K. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240;

W toku wyprowadzki pozwany razem ze swoimi rzeczami zabrał ze wspólnego mieszkania stron również telewizor, dlatego powódka zdecydowała się na zakup nowego telewizora marki T. za kwotę 2.199 zł Zakup sfinansowała z kredytu, którego raty wynosiły raty po 100.59 zł. Telewizor ma 40 cali, w mieszkaniu powódki nie ma innego telewizora Powódka twierdziła, że z tego telewizora korzysta sporadycznie i kubła go przede wszystkim, aby syn mógł oglądać telewizję. Z zeznań siostry powódki wynika, że ten telewizor raz stoi w pokoju syna stron, innym razem w pokoju zajmowanym przez powódkę.

Dowód:

- umowa o kredyt na zakup towarów i usług zawarta w dniu 16 grudnia 2013 roku pomiędzy M. K. a (...) Bank S.A. (k:26);
- zeznania świadka W. K. złożone w dniu 24 marca 2016 roku e- protokół k: 240;

-zeznania M. K. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240;

-zeznania B. W. złożone w dniu 07 czerwca 2016 roku e- protokół k: 240.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powódka M. K. roszczenia wskazane w punktach 1 i 2 pozwu opiera na przepisie art. 140 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (k.r.o.), który stanowi, że osoba, która dostarcza drugiemu środków utrzymania i wychowania nie będąc do tego zobowiązana albo będąc zobowiązana z tego powodu, że uzyskanie na czas świadczeń alimentacyjnych od osoby zobowiązanej w bliższej lub tej samej kolejności byłoby dla uprawnionego niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami, może żądać zwrotu od osoby, która powinna była te świadczenia spełnić. Charakter roszczeń zwrotnych z art. 140 § 1 k.r.o. jest odmienny od roszczeń alimentacyjnych. Roszczenia te bowiem są cywilnoprawnymi roszczeniami majątkowymi, jedynie wynikającymi z obowiązku alimentacyjnego. Do roszczeń tych nie mają zatem zastosowania przepisy materialnoprawne dotyczące roszczeń alimentacyjnych. Nie korzystają one także w zasadzie z ochrony i ułatwień procesowych, które charakterystyczne są dla roszczeń alimentacyjnych. Granice roszczenia regresowego określonego w powołanym wyżej przepisie wyznaczają dwa aspekty. Z jednej strony jest to wartość świadczeń jakie zostały faktycznie spełnione przez osobę niezobowiązaną na rzecz osoby uprawnionej do alimentów, a z drugiej strony możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji oraz zakres usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentów. Osobie dochodzącej zwrotu świadczeń na podstawie art. 140 § 1 k.r.o. nie będzie zatem zawsze przysługiwało prawo do uzyskania rekompensaty w zakresie w jakim rzeczywiście świadczyła, ale tylko w takim zakresie, który ustalany jest na podstawie ogólnych reguł dotyczących ustalania zakresu obowiązku alimentacyjnego osoby zobowiązanej, określonych w art. 135 k.r.o. W orzecznictwie sądów i poglądach doktryny prawniczej nie budzi żadnych wątpliwości możliwość dochodzenia powyższych świadczeń przez rodzica dziecka od drugiego z rodziców, w sytuacji gdy zaspokoił on potrzeby dziecka w zamian za drugiego rodzica i ponad swój obowiązek. Zdaniem sądu dopuszczalne jest również dochodzenie przez rodzica dziecka roszczenia z art. art. 140 § 1 k.r.o. w sytuacji gdy zostały już zasądzone alimenty na rzecz dziecka, przy czym warunkiem uwzględnienia takiego roszczenia jest wykazanie, że dotychczasowe alimenty nie zaspokoiły wszystkich potrzeb dziecka, konkretne potrzeby dziecka nie zostały wcześniej uwzględnione przy poprzednim ustalaniu wysokości alimentów, natomiast drugi rodzic miał możliwości zarobkowe lub dochodowe pozwalające pokryć zwiększone potrzeby uprawnionego dziecka, jednak tego nie uczynił. Nie oznacza to jednak automatycznego rozdzielenia po połowie pomiędzy rodziców takich zwiększonych wydatków na utrzymanie dziecka, bowiem zakres udziału każdego z rodziców w tych wydatkach określa się przy zastosowaniu art. 135 k.r.o.

W pierwszej kolejności przy rozpatrywaniu roszczenia zgłoszonego przez powódkę M. K. należy odnieść się do podnoszonego przez pozwanego w toku postępowania zarzutu przedawnienia roszczeń i wskazywanego przez niego przepisu art. 140 § 2 k.r.o., zgodnie z którym roszczenia z art. 140 § 1 k.r.o. przedawniają się z upływem trzech lat. W niniejszej sprawie do roszczeń powódki będą miały jednak zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego (k.c.) dotyczące zasad przedawnienia się roszczeń przysługujących jednemu małżonkowi względem drugiego małżonka. Zgodnie z art. 12 pkt. 3) k.c. bieg przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu co do roszczeń, które przysługują jednemu z małżonków przeciwko drugiemu, przez czas trwania małżeństwa. Wskazane uregulowanie podyktowane jest ochroną trwałości małżeństwa. Bieg przedawnienia roszczenia przysługującego któremukolwiek z małżonków względem drugiego z nich rozpoczyna się zatem dopiero w chwili ustania małżeństwa, n.p. na skutek rozwodu. Wyrok rozwiązujący małżeństwo stron uprawomocnił się w dniu 18 czerwca 2013 roku, dlatego bieg przedawnienia roszczeń zgłoszonych przez powódkę, które powstały jeszcze w czasie trwania jej małżeństwa z pozwanym rozpoczął się dopiero z tą chwilą. W momencie wnoszenia powództwa o zapłatę, tj. w dniu 29 czerwca 2015 roku nie upłynął więc jeszcze termin przedawnienia wskazanych roszczeń, a przez wniesienie pozwu bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1) k.c. Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, natomiast zgodnie z § 2 wskazanego przepisu w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń

danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Odnosząc się do żądania zgłoszonego przez powódkę w punkcie 1 pozwu, tj. zwrotu przez pozwanego na jej rzecz kosztów utrzymania syna stron za okres od daty jego urodzenia do daty rozwiązania małżeństwa, sąd uznał że roszczenie to jest nieuzasadnione w całości. Po pierwsze powódka w ocenie sądu nie zdołała w przekonujący sposób wykazać za pomocą środków dowodowych, że istotnie pozwany w żaden sposób nie przyczynił się do zaspokajania potrzeb rodziny. M. K. jako punkt wyjściowy swoich twierdzeń wywiodła podnoszone zarówno w toku niniejszego postępowania jak i w toku postępowania o rozwód okoliczności iż tylko ona łożyła na utrzymanie małoletniego syna, uiszczając opłaty związane z mieszkaniem, dokonywała zakupów żywnościowych. Na potwierdzenie swoich twierdzeń przywołała ustalenia zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy orzekającego rozwód stron, z których wynika, że pozwany nie łożył na utrzymanie syna. Trudno sądowi odnieść się do tego na jakiej podstawie sąd rozwodowy dokonał takiego ustalenia, gdyż w toku przesłuchania pozwany B. W. nic nie zeznawał na temat tego czy łożył na dziecko, a jedynie zapytany o koszty utrzymania małoletniego, wskazał, że przypuszcza iż wynoszą one około 300-400 zł miesięcznie, przy czym nie ma wiedzy, że tak w rzeczywistości jest. Nie można nawet odnieść się do okresu w jakim miałyby mieć miejsce sytuacja niełożenia przez pozwanego na dziecko, bowiem w ustaleniach sądu rozwodowego nie zostało to określone. Powyższe ustalenia nie mogą być jednak podstawą do rozstrzygnięcia o zasadności roszczenia powódki, gdyż sąd orzekający w sprawie cywilnej nie jest związany ustaleniami faktycznymi, poczynionymi przez inny sąd cywilny w toku innego postępowania, bowiem zgodnie z art. 365 § 1 k.c. powaga rzeczy osądzonej dotyczy jedynie orzeczenia Sądu a nie jego uzasadnienia czy ustaleń faktycznych (por. wyroki SN z dnia 13 stycznia 2011 r., III CSK 94/10, LEX nr 738402; z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14, LEX nr 1628952; z dnia 25 czerwca 2014 r., IV CSK 610/13, LEX nr 1537274). Powódka nie przedłożyła natomiast w niniejszej sprawie żadnego przekonującego dowodu, który potwierdzałby jej tezę o nieprzyczynianiu się przez pozwanego przez cały okres trwania małżeństwa do zaspokajania potrzeb rodziny. Twierdzenia powódki w tym zakresie nie poparte zostały jakimkolwiek obiektywnymi źródłami dowodowymi, a za takie nie można uznać zeznań zaangażowanych emocjonalnie po stronie powódki świadków, jej siostry W. K. i A. K., zarzucającego pozwanemu romans z żoną świadka. Zasady doświadczenia życiowego i logiki wskazują, że powódka, która przez około 9 lat żyła w związku z pozwanym, gdyby ten istotnie w ogóle nie łożył na utrzymanie rodziny, niewątpliwie wystąpiłaby przeciwko niemu z pozwem o alimenty lub o rozwód, wnioskiem o wypłatę do jej rąk części dochodów co jednak nie miało miejsca. Strony przyznały, że praktycznie przez całe małżeństwo prowadziły wspólne gospodarstwo domowe i wspólnie zamieszkiwały, pozwany twierdził, że uczestniczył w kosztach opłacenia przedszkola, ponosił opłaty z tytułu kredytu, wydatkował środki na remont mieszkania i rozwinięcie firmy, częściowo finansował koszty wypoczynku, robił zakupy do domu. Z treści art. 27 k.ro. regulującego obowiązek zaspokajania przez małżonków potrzeb rodziny nie wynika natomiast, że wykonywanie tego obowiązku ma polegać wyłącznie na przekazywaniu określonych kwot pieniężnych do rąk drugiego małżonka, na przykład na pokrycie kosztów utrzymania dziecka. Wykonanie tego obowiązku może odbywać się przez płacenie określonych rachunków za mieszkanie, zobowiązań finansowych rodziny, robieniu zakupów do domu lub finansowaniu i wykonywaniu remontów mieszkania. Również z faktu, że rachunki lub faktury za opłaty eksploatacyjne związane z mieszkaniem, czy za przedszkole były wystawiane na konkretnego z małżonków nie można wywieść jednoznacznego przekonania, że osoba uiszczająca daną płatność czyniła to wyłącznie z własnych pieniędzy. W toku postępowania pozwany podnosił bowiem, że przelewał powódce pieniądze na uiszczenie określonych rachunków, sam uiszczając opłaty za przedszkole. Istotne jest też, że zgodnie z art. 31 § 1 k.r.o. w czasie trwania małżeństwa środki pieniężne, którymi dysponują małżonkowie mieszkający razem i prowadzący wspólne gospodarstwo objęte są ich ustawową wspólnością małżeńską, zaś instytucja ta nie została wyłączona pomiędzy stopniami. W końcu należy zauważyć, że w niniejszej sprawie powódka w żaden sposób nie rozliczyła i nie wykazała w jakim konkretnym zakresie pozwany miał nie zaspokoić określonych wydatków związanych z utrzymaniem dziecka, przyjmując prostą regułę, iż udział ten powinien wynieść kwotę zasadzonych wyrokiem rozwodowym alimentów. Przyjęcie takiej formuły rozliczenia jest natomiast niedopuszczalne, bowiem przez cały okres trwania małżeństwa stron zmieniały się zarówno ich dochody jak i potrzeby dziecka oraz stałe wydatki rodziny. Zdaniem sądu dochodzenie przez powódkę roszczenia ma na celu przede wszystkim uzyskanie jak najkorzystniejszego rozliczenia jej udziału w majątku wspólnym w związku z toczącą się z udziałem stron sprawą dotyczącą jego podziału. Zważywszy na powyższe okoliczności sąd nie dał

wiary zeznaniom powódki jak i zawnioskowanych przez nią świadków co do faktu, iż pozwany nie przyczyniał się do zaspokajania potrzeb rodziny, w tym potrzeb syna stron i w tym zakresie powództwo zgłoszone w punkcie 1 pozwu oddalił w całości.

Odnosząc się do żądania zgłoszonego w punkcie 2 pozwu, tj. zwrotu wydatków na utrzymanie małoletniego syna stron poniesionych przez powódkę po ustaniu małżeństwa Sąd uznał je za częściowo uzasadnione. Jak wspomniano na wstępie zasądzenia alimentów na dziecko nie wyklucza samo w sobie możliwości dochodzenia przez jednego rodzica od drugiego roszczenia opartego na art. 140 § 1 k.r.o., przy czym może odbyć się to w granicach wydatków, które nie znalazły pokrycia w alimentach. Oczywiście udział rodzica w tych wydatkach musi zostać określony przy zastosowaniu reguł wskazanych w art. 135 k.r.o. W ocenie sądu powódka za pomocą rachunków i innych dokumentów wykazała, że istotnie poniosła we własnym zakresie większość wydatków, których dotyczy żądanie pkt. 2 pozwu. Nawet jeśli nie dysponowała stosownymi rachunkami dotyczącymi pokrycia kosztów komunii, to przy założeniu, że pozwany nie zaprzeczył, iż uroczystości komunijne miały miejsce, znaczna część tych wydatków nie może budzić wątpliwości, gdyż mieści się w granicach wydatków zwyczajowo ponoszonych, np. na zakup odzieży komunijnej, zdjęć pamiątek i.t.p. Pozwany przyznał, natomiast że w żaden sposób nie partycypował w wydatkach, których zwrotu domagała się powódka. Zdaniem sądu część tych wydatków nie mogła znaleźć pokrycia w zasadzonych od pozwanego alimentach. Pozwany wskazuje też, że nie stać go na finansowanie wydatków związanych z utrzymaniem syna ponad kwotę zasądzonych dotychczas alimentów. Sad tych twierdzeń nie podzielił. Wątpliwym jest aby powód z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, tj. prowadzenia sklepu osiągał od wielu lat niemienione dochody wynosząc po około 600 zł miesięcznie, jeżeli uwzględnia się chociażby fakt, że przychody jego firmy znacznie wzrosły od czasu rozpoczęcia tej działalności i w 2014 r. kształtowały się na poziomie około 45 000 zł, zaś w roku 2012 i 2013 przekraczały 60 000 zł. Nawet jeżeli byłoby to prawdą że dochody te są tak niskie, pozwany w celu sprostania swojemu obowiązkowi alimentacyjnemu zobligowany jest do znalezienia innego, lepiej płatnego źródła dochodów, chociażby podejmując stosowane zatrudnienie. Miejscowy urząd pracy dysponuje wieloma ofertami dla osób niepełnosprawnych i nawet przyjmując proponowaną w nich wysokość zarobków, oscylującą w granicach najniższego gwarantowanego wynagrodzenia, pozwany jest w stanie uzyskać wraz z rentą łączne dochody na poziomie około 2000 zł netto miesięcznie. Przy tak określonych możliwościach zarobkowych, nawet przy uwzględnieniu zobowiązań pozwanego w okresie w którym czynione były przez powódkę wydatki podlegające rozliczeniu, pozwany mógł wygospodarować dodatkowo kwoty wnoszące średnio po 100 zł miesięcznie, na pokrycie dodatkowych kosztów utrzymania syna oraz na poprawę jego warunków życiowych i bytowych. Sąd uznał, że udział pozwanego w tych kosztach, może wynieść 2.400 zł i zapłacenie takiej kwoty leżało w określonych wyżej jego możliwościach zarobkowych. Sąd jako uzasadnioną uwzględnił jednak jedynie część wydatków poniesionych przez powódkę, co wyjaśnione zostanie w dalszej części zważeń. Sąd przyjął, że uzasadnionym wydatkiem na potrzeby małoletniego syna stron były koszty zakupu nowych mebli do jego pokoju, bowiem pozwany sam przyznał, że syn korzystał ze starych i od wielu lat nie wymienianych mebli. Rodzice natomiast, jeśli pozwalają na to ich możliwości zarobkowe, powinni zapewnić dziecku jak najlepsze warunki bytowe i mieszkaniowe. Sad nie uwzględnił jedynie kosztów zakupu drogiego fotela za ok. 850 zł. W ocenie Sądu, powódka powołując się na swój zły stan finansowy nie powinna wydatkować na sam fotel dla dziecka takiej kwoty i dlatego Sąd przyjął, że dobrej jakości fotel, adekwatny do wieku małoletniego oraz jego przeznaczenia powódka mogła nabyć za około 250 zł (n.p. w sieci sklepów (...)). Sąd przyjął również że uzasadnione były wydatki na rower, bowiem z poprzedniego powód po prostu wyrósł. Nie można natomiast oczekiwać, że chłopiec w jego wieku będzie jeździł rowerem matki. Nowy rower zakupiony został za kwotę ponad 1.000 zł, przy czym powódka sprzedała stary rower małoletniego za 250 zł, które to środki przeznaczyć mogła na poczet zakupu nowego roweru. W ocenie Sądu w sytuacji majątkowej powódki koszt zakupu nowego roweru za ponad 1000 zł nie jest jednak uzasadniony. Nowy rower, bądź rower używany, ale stosunkowo dobrej klasy na aukcjach internetowych można nabyć po znacznie niższej cenie, w granicach 500-600 zł. Tym bardziej powódka powinna pokusić się o poszukanie zamiennika dla tak drogiego sprzętu sportowego, bowiem podnosiła w toku postępowania, że nie stać jej na podstawowe zakupy i musi pożyczać pieniądze od swojej siostry. Sąd przyjął, że koszt roweru powinien zamknąć się w kwocie najwyżej 500 zł i na poczet jego powódka powinna przeznaczyć pieniądze ze sprzedaży poprzedniego roweru. Również częściowo uzasadnione było żądanie powódki odnośnie zwrotu wydatków związanych z uroczystością przystąpienia syna do I Komunii Świętej. Należy uznać koszty składek, zakupu stroju, opłacenia zdjęć

i pamiątek za usprawiedliwione oraz nieobjęte zasądzoną dotychczas kwotą alimentów. Powódka zdecydowała się na wydanie przyjęcia komunijnego w restauracji. W ocenie Sądu nie są to koszty niezbędne, bowiem w warunkach finansowych powódki wystarczające byłoby zorganizowanie tańszego przyjęcia w domu. Konieczne i uzasadnione koszty związane z komunią świętą wyniosły w ocenie sądu około 535 zł. Zdaniem Sądu jako uzasadnione należało uznać koszty wyjazdu syna stron na kolonie, zwłaszcza, że koszt ich nie był wygórowany. Syn stron wcześniej nie korzystał z takiej formy wypoczynku i koszty te nie zostały uwzględnione w zasądzonych dotychczas alimentach. Sąd nie przychylił się natomiast do żądania powódki w zwrotu kieszonkowego jakie przekazała małoletniemu, bowiem w czasie wyjazdu nie musiała zaspokajać bieżących potrzeb dziecka i mogła na ten cel przeznaczyć część zasądzonych alimentów. Pozostałych wydatków poniesionych przez powódkę w spornym okresie sąd natomiast nie uwzględnił. W szczególności nieuzasadnione było żądanie M. K. zwrotu kosztów zakupu laptopa, zwłaszcza w tak wysokiej cenie. W swoich zeznaniach siostra powódki wyraźnie wskazała, że stanowił on prezent dla małoletniego z okazji I Komunii Świętej od niej i od powódki, a ponadto że przekazała powódce na ten cel 1.000 zł, nie wspominając, że była to forma pożyczki. Nie wspominała też żeby laptop stanowił prezent od pozwanego, zwłaszcza, że ten podarował synowi osobny prezent na komunię w postaci lornetki. Biorąc pod uwagę sytuację ekonomiczną powódki, jak i ceny sprzętu komputerowego, wiek i umiejętności syna stron można było zakupić dla niego sprzęt dużo tańszy, a nawet używany. Nie jest natomiast dopuszczalne aby powódka domagała się od pozwanego zwrotu chociażby części kosztów prezentu komunijnego jaki zrobiła synowi. Podobnie zakup drukarki nie jest w ocenie Sądu zakupem niezbędnym i uczynionym wyłącznie na potrzeby małoletniego. Powódka bowiem wskazała, że od czasu do czasu użytkuje ją na własne potrzeby. Z podobnych powodów Sąd nie uwzględnił żądania zakupu telewizora, za kwotę wskazaną przez powódkę. Kierując się bowiem zasadami doświadczenia życiowego wskazać należy, że kupno wskazanego sprzętu służy nie tylko potrzebom małoletniego ale również pozostałych domowników, w tym przypadku jego matki. Tym bardziej, że na potrzeby małoletniego wystarczający byłby mały telewizor, nie natomiast duży, 40 calowy. Podnoszone przez powódkę argumenty o wadzie wzroku małoletniego nie stanowią dla sądu podstawy takiego wydatku. Sąd nie uwzględnił także kosztów kursu języka angielskiego oraz kosztu zajęć tzw. (...). Sąd Okręgowy w Ś. w wyroku rozwodowym orzekając o obowiązku alimentacyjnym pozwanego określił dodatkowe koszty związane z zajęciami syna stron w wysokości ok. 300-400 zł miesięcznie i wskazane na wstępie wydatki, powinny zostać sfinansowane w ramach przyznanych na syna powódki alimentów, zwłaszcza, że ponoszone były niedługo po rozwodzie, tj. we wrześniu i październiku 2013 r. Nie można natomiast przyjąć, że w tak niedługim czasie w jakiś radykalny sposób wzrosły pozostałe potrzeby dziecka stron, zresztą powódka na taką okoliczność się nie powoływała. Po zsumowaniu uwzględnionych wydatków na utrzymanie syna stron, które nie mogły zostać sfinansowane z zasądzonych alimentów sąd uznał, że udział pozwanego w tych wydatkach powinien wynieść 2400 zł i taką kwotę zasądził na rzecz powódki w punkcie I sentencji wyroku. Sąd miał przy tym na uwadze, że możliwości zarobkowe powódki są niewątpliwie wyższe co powinno znaleźć odzwierciedlenie w wysokości zasądzonej kwoty.

Częściowe uwzględnienie powództwa skutkowało jego oddaleniem w pozostałym zakresie, o czym sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku.

Odnosząc się zaś do oddalenia nieuwzględnionych wniosków dowodowych stron wskazać należy, że zdaniem sądu były one nieprzydatne dla wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie powództwa o kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 ust.1 i 2, § 4, § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.). W niniejszej sprawie do rozliczenia kosztów zastępstwa adwokackiego znajdują zastosowanie powyższe przepisy, bowiem postępowanie w sprawie wszczęto w 2015 r., a więc pod rządami tego rozporządzenia. Sąd rozliczył pomiędzy stronami poniesione przez nie koszty procesu proporcjonalnie do zakresu uwzględnionego roszczenia. Mając na uwadze wartość przedmiotu sporu (49 471,90 zł) strona pozwana mogła żądać zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 2400 zł (zgodnie z § 6 pkt 5 wskazanego wyżej rozporządzenia). Natomiast powódka mogła domagać się zwrotu kosztów poniesionej przez nią opłaty sądowej od pozwu w wysokości 400 zł co po uwzględnieniu procentów w jakim uwzględniono żądanie pozwu i po wzajemnym potrąceniu obliczonych

w ten sposób kwot dało to kwotę kosztów procesu zasądzonych od powódki na rzecz pozwanego (pkt III sentencji wyroku).